



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně **H.B.**, sídlem ...,
zastoupena JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem, se sídlem
Víděnská 181, Klatovy,

proti

žalovanému: **Ministerstvu zdravotnictví ČR**, sídlem Palackého nám. 4, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2017, č. j. MZDR31944/2017-2/PRO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2017, č. j. MZDR31944/2017-2/PRO, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno

rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru zdravotnictví (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 9. 5. 2017, č. j. ZDR/953/17, podle kterého se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, jenž spočíval v poskytování zdravotních služeb bez příslušného oprávnění, a byla jí uložena podle § 115 odst. 3 písm. a) téhož zákona pokuta ve výši 25.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby obsáhle cituje odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 2 – 13 žaloby), stran žalobní argumentace následně uvádí, že činnost očního optika nesplňuje znaky zákonné definice „zdravotní služby“, zejména proto, že oční optika je povoleným výkonem živnostenského podnikání. Při žádném z vytýkaných jednání se na ní žadatelé neobrátili s žádostí o diagnostiku zdravotního stavu a byli si plně vědomi, že vyhledali poradenství související s činností očního optika, nikoli zdravotní (službu).
3. Výklad pojmu zdravotní služba, prezentovaný žalovaným, je natolik rozšiřující, že nedůvodně zasahuje do oprávněného výkonu činnosti očního optika.
4. Předmětná problematika vyplývá ze skutečnosti, že určitý přístroj (refraktometr) je používán v různých odvětvích, zde konkrétně pro výkon živnosti očního optika a dále také pro poskytování zdravotní služby. Živnostenský úřad ani nadřízený orgán Ministerstvo průmyslu a obchodu žalobkyni nikdy neupozornili, že by použití tohoto přístroje pro výkon činnosti očního optika bylo zakázáno. Žalovaný k těmto tvrzením žalobkyně odmítl přihlédnout a také odmítl navržené důkazy k prokázání jejího tvrzení. Jedná se tak evidentně o konflikt zájmů mezi rezorty ministerstva zdravotnictví a ministerstva průmyslu a obchodu. Dále se evidentně jedná o konkurenční boj mezi zdravotnickými zařízeními optometristů a oftalmologů na straně jedné a provozovateli živností oční optika na straně druhé. Je nábíledni, že v tomto konkurenčním boji se žalovaný i správní orgán I. stupně staví na stranu zdravotnických zařízení a prováděnými kontrolami, udělovanými sankcemi a odůvodněním vydaných rozhodnutí zakazuje využití přístroje refraktometr pro výkon činnosti očního optika. Ze stejných důvodů žalovaný i správní orgán I. stupně nesprávně považují žalobkyniní navrhované důkazy za nadbytečné a její tvrzení za nerelevantní.
5. Podle ustanovení § 10 vyhlášky č. 55/2011 Sb. je svěřeno provádění metrických vyšetření refrakce oka a další činnosti bezprostředně související s měřením refrakce zdravotnickému pracovníkovi – optometristovi. Oproti tomu zjištění parametrů potřebných ke zhotovení brýlí a měření a vyhodnocení těchto parametrů patří mezi oprávnění očního optika dle vl. nařízení č. 278/2008 Sb.
6. Je zřejmé, že právní úprava obsahové náplně živnosti Oční optika procházela terminologickými a obsahovými změnami a vždy umožňovala zjištění parametrů potřebných ke zhotovení brýlí a měření a vyhodnocení těchto parametrů. Právní úprava nikdy neurčovala seznam přístrojů, které je podnikatel pro výkon živnosti oprávněn používat a tedy ani nezakazovala použití přístroje refraktometru.
7. S přihlédnutím na práva plynoucí z čl. 26 Listiny základních práv a svobod není možno žalobkyni postihovat, neboť neexistuje dostatečný zákonný základ pro správní trestání v materiálním slova smyslu. Právní podklad činnosti žalobkyně leží primárně v

živnostenském právu, konkrétně je podnikáním v živnosti oční optika.

8. Žalobkyně nikdy neinzerovala a neprováděla metrická vyšetření refrakce oka, pouze zjišťovala, měřila a vyhodnocovala parametry potřebné ke zhotovení brýlí. Ostatně ani prvoinstanční orgán žalovaný jí v napadeném rozhodnutí nevytýká, že by prováděla metrická vyšetření refrakce oka.
9. Žalobkyně namítá, že řízení před správními orgány je zatíženo těžkou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Pochybení žalovaného shledává žalobkyně konkrétně v tom, že skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemají oporu ve správním spisu, respektive skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
10. Rozhodnutím žalovaného byla žalobkyně potrestána za spáchání správního deliktu podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Podle tohoto ustanovení: „Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 11 odst. 2 poskytuje zdravotní služby bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb.“
11. Citované ustanovení (§ 11 odst. 2 zákona o zdravotních službách) stanoví podmínky, za nichž lze poskytnout zdravotní služby bez příslušného oprávnění vyžadovaného podle § 11 odst. 1 zákona o zdravotních službách. Tyto podmínky zahrnují např. poskytování odborné první pomoci, poskytování zdravotních služeb v zařízeních sociálních služeb, zajištění převozu osoby ze zahraničí do České republiky a poskytování zdravotních služeb osobami usazenými nebo se sídlem v jiném členském státě Evropské unie. V projednávaném případě není sporu o tom, že činnost žalobkyně v rámci relevantního skutku nespadá pod výjimky uvedené v § 11 odst. 2 písm. a) až d) zákona o zdravotních službách.
12. Právní otázka, kterou je třeba posoudit, tedy spočívá v tom, zda lze relevantní skutek žalobkyně podřadit pod skutkovou podstatu „poskytování zdravotních služeb“ bez příslušného oprávnění ve smyslu § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.
13. Na základě správního spisu je nutno dospět k závěru, že relevantní skutek nemá dostatečnou oporu ve spise a navíc jeho specifikace ve výroku rozhodnutí je příliš obecná, aby mohl být správním deliktem podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Správním orgánům se především nepodařilo dostatečně určitě vymezit obsah relevantního skutku, tím spíš ani prokázat, že by relevantním skutkem došlo k poskytnutí zdravotních služeb.
14. Skutkové okolnosti, plynoucí z dokazování ve správním řízení, nejsou jasné a existují důvodné pochybnosti o tom, jak se relevantní skutek odehrál, především co vlastně bylo obsahem „nabízení měření zraku“ žalobkyně v rámci relevantního skutku. Správní spis neobsahuje dostatečné informace o tom, co bylo obsahem konkrétní služby poskytnuté žalobkyní kontrolnímu orgánu a paní M.B. Není zřejmé, zda obsahem této služby byl jen kontrolní nákup brýlí či zda po žalobkyni bylo žádáno poskytnutí určitého druhu zdravotní služby („vyšetření zrakových funkcí a provedení metrického měření refrakce oka, určení refrakční vady a provedení korekce“). Nelze tudíž dospět k jednoznačnému závěru, v čem jednání žalobkyně spočívalo (např. zda a jakým způsobem žalobkyně „posuzovala zdravotní stav“ či jaké prováděla činnosti pro „udržení, obnovení nebo zlepšení zdravotního a funkčního stavu“ ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o zdravotních službách).

15. Shrnutí žalovaného, že oční optik nemůže při výkonu povolání používat refraktometr a že měření zraku refraktometrem je výhradně zdravotní služba, je tak nepřezkoumatelné.
16. Povinností správních orgánů přitom bylo nespokojit se s obecnými úvahami nad pojmem měření zraku, ale zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu), aby byl pojmu „měření zraku“ dodán v konkrétním případě konkrétní obsah. Úkolem správního orgánu je „najisto postavit skutkové okolnosti posuzovaného případu a řádně odůvodnit své rozhodnutí. Úkolem soudů ve správním soudnictví je přezkum zákonnosti správních rozhodnutí a správního řízení. Správním soudům nenáleží nahrazovat správní orgán při vyšetřování skutkových okolností pro správní rozhodnutí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 147/2011 - 137).
17. Dále je nutno poznamenat, že i kdyby byl relevantní skutek v rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně dostatečně specifikován, aby bylo bez pochybností patrné, že obsah „měření zraku“ v tomto konkrétním případě žalobkyně lze podřadit pod určitý typ zdravotní služby (§ 2 odst. 2 zákona o zdravotních službách), správní orgány nevzaly v úvahu, že relevantní skutek představuje pouze dvě konkrétní jednání žalobkyně, omezené v čase, místě a na konkrétní osobu pacienta či klienta.
18. Skutková podstata správního deliktu, za jehož spáchání byla žalobkyně postihnuta, ve svém gramatickém vyjádření používá vid nedokonavý (tj. kdo „poskytuje“ zdravotní služby bez oprávnění, nikoli „poskytne“). V tomto případě jde o skutkovou podstatu mířící na neoprávněné podnikání ve zdravotnictví. Podnikání je však definováno jako výdělečná činnost vykonávaná na vlastní účet a odpovědnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (§ 420 odst. 1 občanského zákoníku).
19. Správní orgány tak zatížily řízení vadou, v jejímž důsledku přetrvávají zásadní pochybnosti o skutkové stránce věci. Byly povinny zjistit, co bylo konkrétním obsahem poskytnutých služeb a – pokud hodlaly uplatnit správní sankci podle zákona o zdravotních službách – musely prokázat nejen obsah poskytovaných služeb, ale také jejich soustavnost, čili že se žalobkyně dopustila neoprávněného podnikání. Jelikož z výše uvedených důvodů existují důvodné pochybnosti, že rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jeho zrušení je nezbytné. Teprve po ustálení skutkového stavu přichází v úvahu jeho právní posouzení, tedy úvaha o tom, zda jednáním žalobkyně došlo k neoprávněnému poskytování zdravotních služeb ve smyslu § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.
20. Podle názoru Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek z 8. 6. 2017 č.j. 1 As 50/2017-32) úprava zdravotních služeb v zákoně je dostatečně podrobná. Zákon nejprve obecně definuje zdravotní služby (§ 2 odst. 2 a 3 zákona o zdravotních službách) a zdravotní péči (§ 2 odst. 4). Dále rozlišuje druhy zdravotní péče podle její časové naléhavosti (§ 5 odst. 1), podle účelu poskytnutí (§ 5 odst. 2) a různé formy zdravotní péče (§ 6 až § 10). Další zákony podrobně upravují kvalifikaci příslušných zdravotních profesionálů [tedy podmínky získávání a uznávání odborné způsobilosti zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta (zák. č. 95/2004 Sb.) a nelékařských zdravotnických povolání (zák. č. 96/2004 Sb.)].
21. Nejvyšší správní soud přisvědčuje názoru, že „není účelem skutkových podstat správních deliktů detailně a kazuisticky (ani to není v lidských silách) popsat všechny možné

způsoby protiprávního jednání. Jedná-li se o poskytování zdravotních služeb bez oprávnění, není v rozporu se zásadou nullum crimem sine lege, pokud zákonodárce nespécifikuje všechny myslitelné či představitelné způsoby neoprávněného poskytování zdravotních služeb.“ Je také pravdou, že poskytování zdravotních služeb je vedeno hledisky ochrany života a zdraví a stojí na principu monopolizace poskytování zdravotních služeb na základě oprávnění (které je možno získat při splnění zákonných předpokladů, dosažení určitého vzdělání, atestace, praxe apod.) podle zákona o zdravotních službách.

22. Nejvyšší správní soud také zastává názor, že hranice mezi různými službami, široce se týkajícími lidského zdraví, je neostrá, nelze vyloučit všechny nekonvenční léčebné služby z působnosti zákona o zdravotních službách. Jistě nikoli každá péče o lidské zdraví naplní skutkovou podstatu zdravotních služeb, ale nelze a priori vyloučit na základě obecných úvah, že k tomu v konkrétním případě může dojít. Nakonec existence smluvního typu podle občanského zákoníku (§ 2636 a násl.) nemá vliv na veřejnoprávní požadavek oprávnění k poskytování zdravotních služeb (viz zásadu dle § 1 odst. 1 OZ, podle níž je „uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného“).
23. Ostatně žalovaný na straně 11 odůvodnění svého rozhodnutí sám připouští, že o naplnění skutkové podstaty poskytování zdravotních služeb bez oprávnění nepůjde v případě „péče o vlastní zdraví, o zdraví svých dětí a dalších osob blízkých, (jež) je ryze soukromou záležitostí rodiny a každého člověka zcela v souladu s autonomií vůle jednotlivce a jeho ústavně garantovaným právem na ochranu soukromého a rodinného života“.
24. Žalovaný z této péče o vlastní zdraví, zdraví svých dětí a dalších osob blízkých nevyjímá žádné služby týkající se lidského zdraví, lze tedy předpokládat, že mezi ně budou patřit minimálně všechny ty, které uváděla žalobkyně v průběhu správního řízení:
25. Svědkyně B. potvrdila, že prováděla činnosti vyjmenované mezi zdravotními službami, že věděla, že tyto činnosti patří do obsahové náplně zdravotnických povolání a činnosti nelékařských zdravotnických povolání a že takto postupovala, i když nemá zdravotnické oprávnění.
26. Svědkyně B. uvedla, že měřila sobě, partnerovi i dceři tělesnou teplotu, výšku a hmotnost. Dále uvedla, že doprovázela matku a dceru k lékaři. Dále uvedla, že sledovala fyziologické funkce dcery a podává jí léčivý přípravek Anopyrin. Dále uvedla, že sama sobě aplikovala kontaktní čočky, instruovala dceru a manžela k péči o ústní hygienu, prováděla u dcery nácvik postupů a technik ústní hygieny a kontrolovala jejich účinnost.
27. Dále mezi tyto služby týkající se lidského zdraví bude patřit možnost aplikovat kontaktní čočky, doporučovat vhodné druhy a úpravy brýlových čoček (§ 10 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) vyhl. č. 55/2011 Sb.), vychovávat ke zdravému způsobu života (§ 12 odst. 2 písm. a) téže vyhlášky), vychovávat a instruovat pacienty k pravidelné a systematické preventivní péči o ústní hygienu, stanovit úroveň individuální hygieny, provádět nácvik postupů a technik ústní hygieny a kontrolovat jejich účinnost (§ 16 odst. 1 písm. a) a b) téže vyhlášky), provádět první ošetření ran, včetně zástavy krvácení v případě kdy se nejedná o odbornou první pomoc (§ 17 odst. 1 písm. f) téže vyhlášky), vydávat léčivé přípravky, jejichž výdej není vázán na lékařský předpis a podávat informace o jejich správném užívání a uchovávání (§ 18 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky), provádět výchovu ke zdravému způsobu života a provádět poradenskou činnost v oblastech podpory zdraví a zdravého způsobu života (§ 29 písm. f) a g) téže vyhlášky), sledovat fyziologické funkce a stav pacientů,

provádět komplexní hygienickou péči, prevenci proleženin, dohlížet na dodržování pitného režimu, zajišťovat aplikaci tepla a chladu, vykonávat činnosti při zajištění herních aktivit dětí, podávat léčivé přípravky (§ 30 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 písm. a) též vyhlášky), provádět hygienickou péči u pacientů, včetně základní prevence proleženin a úpravy lůžka, pomáhat při jídle ležícím nebo nepohyblivým pacientům, popřípadě je krmit, měřit tělesnou teplotu, výšku a hmotnost, doprovázet pacienty na odborná vyšetření a ošetření, pečovat o úpravu prostředí pacientů (§ 37 odst. 1 písm. a), b), c), d) též vyhlášky), provádět klasické masáže, podávat zábaly, připravovat a podávat částečné i celkové koupele, včetně přísadových (§ 38 odst. 1 písm. a), c), d) též vyhlášky), pečovat o hygienu prostředí, doprovázet a převážet dospělé pacienty na vyšetření a ošetření, provádět technické manipulace s lůžkem pacientů a jeho mechanickou očistu, dezinfekci a úpravu, asistovat při provádění hygienické péče o pacienta, pomáhat při polohování pacientů a manipulaci s nimi, včetně základní prevence proleženin a úpravy lůžka, roznášet přidělenou stravu pacientům (§ 43 odst. 1 písm. a), b) též vyhlášky, neboť tyto činnosti mohou každou zvláště vykonávat pouze optometristé, asistenti ochrany a podpory veřejného zdraví, dentální hygienistky, zdravotničtí záchranáři, farmaceutičtí asistenti, odborní pracovníci v ochraně a podpoře veřejného zdraví, zdravotničtí asistenti, ošetrovatelé, maséři a sanitáři.

28. Je otázkou, proč by některé tyto činnosti nemohly být vykonávány ani podnikajícími fyzickými či právnickými osobami, např. měření hmotnosti při odborné montáži lyžařského vázání, měření výšky při prodeji lyžařského vybavení, převoz pacientů vozidly taxislužby na odborná vyšetření a ošetření, provádění posluhy a úklidu u pacientů v domácím prostředí, rozvoz jídel pacientům apod.
29. Skutková podstata zdravotních služeb je totiž vymezena stejně pro fyzickou osobu, právnickou osobu či podnikající fyzickou osobu (viz § 114 odst. 1 a § 115 odst. 1 zákona o zdravotních službách).
30. Nutno také poukázat na absurditu vzniklou tím, že mezi zdravotními službami není uvedeno a tudíž je zřejmě bez výhrad správních a kontrolních orgánů dovoleno např. doporučovat nevhodné druhy a úpravy brýlových čoček, vychovávat k nezdravému způsobu života, vychovávat a instruovat pacienty k nepravděpodobné a nesystematické preventivní péči o ústní hygienu, neprovádět první ošetření ran, včetně zástavy krvácení v případě kdy se nejedná o odbornou první pomoc, podávat informace o nesprávném užívání a uchovávání léčivých přípravků, jejichž výdej není vázán na lékařský předpis, provádět výchovu k nezdravému způsobu života a provádět poradenskou činnost v oblastech podpory nemocí a nezdravého způsobu života, neprovádět komplexní hygienickou péči, prevenci proleženin, dohlížet na nedodržování pitného režimu, vykonávat činnosti při znemožnění herních aktivit dětí, podávat zdraví ohrožující přípravky, nepomáhat při jídle ležícím nebo nepohyblivým pacientům, popřípadě je odmítat krmit, nedoprovázet pacienty na odborná vyšetření a ošetření, nepečovat o úpravu prostředí pacientů, nepečovat o hygienu prostředí apod.
31. Tomu by např. nasvědčoval např. obsah reklamy ve sdělovacích prostředcích, propagujících v naprosté většině zdraví ohrožující přípravky, např. alkoholické nápoje a tím vychovávající k nezdravému způsobu života.
32. Pokud však jde o správní trestání, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pro tuto oblast existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Tato judikatura klade velký důraz na ústavnost a zákonnost nejen

při ukládání trestů, ale i na samotnou kvalitu právních norem zakládajících trestní odpovědnost, a na přiměřené uplatňování ústavních zásad z oblasti „velkého“ práva trestního i na oblast správního trestání. Jednou z těchto zásad je předvídatelnost trestního postihu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 – 96 uvedl, že: „Aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní.“

33. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2003 ve věci Veeber proti Estonsku judikoval, že „požadavkům čl. 7 Úmluvy odpovídá jen takové vnitrostátní zakotvení trestnosti určitého činu, na základě něhož jednotlivec může vědět ze znění relevantních ustanovení, a je-li to třeba za pomoci soudního výkladu, za jaké jednání a opominutí bude trestně odpovědný.“ Byť tento závěr primárně dopadá na problematiku trestních sankcí, lze ho uplatnit i pro otázku správního trestání. Obdobné závěry vyplývají i z rozsudků téhož soudu např. ve věci *Cantoni* proti Francii či *Coeme* a další proti Belgii.
34. K požadavku určitosti právní normy se mimo jiné vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, ve kterém odkazoval na shora uvedený rozsudek ve věci *Cantoni* proti Francii: „Zákon společně se správní a justiční praxí jej vykládající tvoří tzv. „zákon v materiálním smyslu“, jehož předvídatelnost je pro trestní sankci klíčová. Nejvyšší správní soud připouští, že obecně formulované zákony vytváří určité šedé zóny na okrajích jejich definice. Judikatura ESLP přitom jasně říká, že pochyby ohledně hraničních případů samy o sobě nestačí k tomu, aby dané ustanovení učinily neslučitelným s čl. 7, pokud se takové ustanovení jeví být dostatečně jasné ve velké většině případů.“
35. Nejvyšší správní soud konstatuje, že případné správní trestání v oblasti zdravotních služeb musí vyhovovat zásadám vyjádřeným ve výše citované judikatuře o předvídatelnosti správní sankce. Správní orgány by měly adresátům poskytovat více informací, jak hodlají postupovat, aby případný postih za správní delikty byl předvídatelný. Je totiž nezbytné, aby respektovaly zásadu legitimního očekávání osob, které vychází z ustálené správní praxe (a takovou praxí jistě může být i dosavadní nečinnost v oblasti správního trestání). Správní praxe normativní relevance je pak chápána jako „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činitelna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, a též Kühn, Z. Správní řád a problematika ustálené správní praxe. Správní řád – 10 let v praxi. Praha: Univerzita Karlova, 2016, 205-213.).
36. K otázce ustálené správní praxe ve správním spisu není dostatek podkladů, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně odmítli do spisu založit seznam jimi provedených kontrol a jejich výsledky s argumentací, že taková skutečnost není relevantní z hlediska probíhajícího správního řízení. S ohledem na utajování správní praxe žalovaným je tak dán důvodný předpoklad k tomu domnívat se, že správní praxe žalovaného a správního orgánu I. stupně není ustálená, dlouhodobá a jednotná, nýbrž naopak neustále se měnící, nejednotná a krátkodobá, zahrnující jak výběrovou represivní činnost vůči žalobkyni a případným

dalším podnikatelům v oboru oční optika domněle konkurujícím zdravotnickým zařízením optometristů a oftalmologů, tak nečinnost vůči vybraným podnikatelům v oboru oční optika z dosud nezjištěných důvodů

37. Z výše uvedeného plyne, že provedené dokazování a úvahy správního orgánu v projednávané věci neposkytují dostatečný základ pro vyvození odpovědnosti žalobkyně za správní delikt, který je žalobkyni kladen za vinu, tím spíš ani podklad pro uložení pokuty žalobkyni. Rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně jsou proto nezákonná.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

38. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
39. K námitce týkající povahy činnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že správní orgány v napadeném rozhodnutí náležitě rozvedly úvahy, proč podnikatelskou činnost (resp. její část) považují za poskytování zdravotních služeb bez oprávnění, a to jak s odkazem na vlastní kontrolní zjištění a další podklady rozhodnutí, tak s odkazem na výslovnou právní úpravu v zákoně č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, zákoně č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), ve znění pozdějších předpisů, vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků, zákoně č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány konstatovaly, že měření zraku je činností, kterou zákon č. 96/2004 Sb. a vyhláška č. 55/2011 Sb. výslovně svěřují optometristům, tj. nelékařským zdravotnickým pracovníkům, což tuto činnost vylučuje z působnosti živnostenského zákona – srov. § 3 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona. Při takto jasné právní úpravě činnosti zdravotnických pracovníků a skutkovém stavu zjištěném správním orgánem I. stupně není jasné, v čem by podle žalobkyně měl být výklad žalovaného „natolik rozšiřující, že nedůvodně zasahuje do oprávněného výkonu činnosti oční optika“. Je zřejmé, že zákonodárce učinil jasnou právní úpravou dělicí čáru mezi činností optika v režimu živnostenského zákona a poskytováním zdravotních služeb optometristou, jakožto speciálně regulovanou činností. Žalobkyně se snaží účelově navodit dojem, že jednu a tutéž činnost (měření zraku refraktometrem) může vykonávat jak nelékařský zdravotnický pracovník, tak živnostník bez jakéhokoliv zdravotnického vzdělání a bez příslušného oprávnění podle zákona o zdravotních službách. Tato úvaha žalobkyně je však v příkrém rozporu nejen s živnostenským zákonem, ale rovněž s ostatními výše citovanými právními předpisy. Není ani povinností správních orgánů upozorňovat všechny podnikatele v České republice na povinnosti, které pro ně vyplývají z obecně závazných předpisů. Svým způsobem byla žalobkyně upozorněna na své protiprávní jednání již předchozím správním řízením o obdobném skutku, přesto uložení první sankce zjevně nevedlo k nápravě. Námitka konfliktu zájmů mezi Ministerstvem zdravotnictví a rezortem průmyslu a obchodu není ničím podložena (a žalovaný je přesvědčen, že zde ani žádný konflikt není, tím spíše, když ke zdravotním službám ani není rezort průmyslu a obchodu kompetentní),

jakož ani není podložen názor žalobkyně o jakémisi konkurenčním boji mezi poskytovateli zdravotních služeb v oboru optometrista a provozovateli živností oční optika. Konkurovat si mohou podnikatelé v rámci oprávněné podnikatelské činnosti, resp. argumentem o konkurenčním boji nelze přehlížet porušování podmínek poskytování zdravotních služeb a tedy poskytování zdravotních služeb bez oprávnění a k tomu nezpůsobilými osobami. Není ani rozhodné, zda nařízení vlády o obsahových náplních živností definuje jednotlivé přístroje či jiné prostředky, které lze nebo nelze používat, neboť toto nařízení vlády, stejně jako vyhláška č. 55/2011 Sb. upravují činnosti živnostníků, resp. zdravotnických pracovníků, přičemž rozhodná je podstata té které činnosti, její náplň, byť některé činnosti jsou nutně podmíněny použitím určitého věcného a technického vybavení ve zdravotnickém zařízení, resp. určitým technickým vybavením živnostenské provozovny. Ale to či ono vybavení nelze libovolně zaměňovat. Jen na okraj lze poznamenat, že přístroje refraktometr a autorefraktometr zná jako vybavení zdravotnických zařízení i vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče. Také není pravda, že by žalobkyně nikdy neinzerovala a neprováděla metrická vyšetření refrakce oka, ale, jak uvádí „pouze zjišťovala, měřila a vyhodnocovala parametry potřebné ke zhotovení brýlí“ – což je zjevně účelový popis činností oční optika, pod nímž ovšem chápe to, co právní předpisy u živnostníků vylučují. Navíc je tvrzení o tom, že nikdy neinzerovala a neprováděla měření zraku s přímým rozporem s obsahem správního spisu – viz také kontrolní zjištění krajského úřadu.

40. K námitce nedostatečných skutkových zjištění žalovaný uvedl, že podle jeho přesvědčení zjistily správní orgány skutkový stav v potřebném rozsahu, o čemž svědčí provedené dokazování a obsah spisu. Rovněž má žalovaný za to, že krajský úřad precizně popsal zjištěný skutek, a to jak co do popisu protiprávního jednání, jehož se žalobkyně dopustila, tak co do jeho specifikace místem a časem, tedy zcela a plně v intencích požadavku na nezaměnitelnost spáchaného skutku s jiným (zásada ne bis idem). Pokud žalobkyně uvádí, že snad nebylo jasné, co se v rámci daného skutku odehrálo, dovoluje si žalovaný podotknout, že žalobkyně ve správním řízení velice přesně věděla, co je předmětem řízení, jaký skutek a jak jej správní orgány kvalifikují, což se projevilo mj. i četnými a rozsáhlými vyjádřeními žalobkyně, která ohledně skutku podrobně s krajským úřadem polemizovala. Jestliže podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o zdravotních službách se zdravotními službami rozumí poskytování zdravotní péče podle tohoto zákona zdravotnickými pracovníky, pak úvahy krajského úřadu opírající se o činnosti optometristy a tedy jím poskytované zdravotní péče podle vyhlášky č. 55/2011 Sb., nelze než uzavřít, že žalobkyně poskytovala zdravotní služby. Měření zraku rovněž splňuje definici zdravotní péče dle § 2 odst. 4 písm. a) bod 1. a písm. b) zákona o zdravotních službách¹, což ostatně plyne již z názvu a povahy této činnosti. Žalovaný je oproti žalobkyni toho názoru, že skutkový stav byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím orgánu prvního stupně je plně přezkoumatelné a úvahy správních orgánů pregnantně rozvedené.
41. Dále žalovaný uvedl, že obdobnou argumentaci týkající se vymezení zdravotnických činností zvolila žalobkyně v rámci své strategie obhajoby již před správními orgány a žalovaný s tímto okruhem odvolacích námitek v rozhodnutí vypořádal dostatečně, proto je třeba stejně jako v napadeném rozhodnutí učinit závěr o absurdnosti této argumentace, neboť to, zda fyzická osoba provádí sebeobsahu a pečuje o zdraví své nebo v rámci například rodičovské zodpovědnosti o zdraví svých dětí, není vůbec předmětem úpravy

zákona o zdravotních službách. Jak vyplývá již ze samotného názvu, primárně se jedná o stanovení podmínek poskytování zdravotních služeb (tedy určité právem regulované podnikatelské činnosti), kterážto činnost s ohledem na své možné dopady na životy a zdraví pacientů podléhá veřejnoprávní regulaci a zdravotní péči mohou poskytovat jen prostřednictvím k tomu odborně způsobilých osob. Absurdní argumentace žalobkyně o tom, že i svědkyně, která pečuje o zdraví své a své rodiny, se dopouští neoprávněného poskytování zdravotních služeb, je v příkrém rozporu s autonomií vůle a rozhodování fyzické osoby, což je princip požívající ochrany ústavním pořádkem ČR. Naopak v oblasti podnikání je stát oprávněn stanovit podmínky z důvodu ochrany důležitého veřejného zájmu – zde ochrana zdraví a životů pacientů. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny základních a práv svobod platí, že zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Pokud se žalobkyně pouští do úvah, jaké činnosti by mohly vykonávat i jiné podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby než jsou poskytovatelé zdravotních služeb (viz str. 18 odst. 2 žaloby: „Je otázkou, proč by některé tyto činnosti nemohly být vykonávány....“), pak předně diskutuje nad platnou právní úpravou a pokládá otázky de lege ferenda, nadto některé příklady jí uváděné jsou zjevně činností, kterou právo nijak nezakazuje ani nepodmiňuje oprávněním k poskytování zdravotních služeb. Nepochybně tak měření určitých fyzických parametrů (např. hmotnosti pro účely posouzení nosnosti určitého zařízení), nebo pokud si pacient sám objedná taxi a nechá se odvést na nějaké vyšetření, nejedná se o poskytování zdravotních služeb. Stát prostřednictvím poskytovatelů zdravotních služeb garantuje kvalitu a bezpečí poskytovaných zdravotních služeb nebo o to přinejmenším usiluje, proto je pro udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb nezbytné splnit určité veřejným právem stanovené podmínky. Problematika reklamy a jejího obsahu podléhá rovněž veřejnoprávní regulaci (viz zákon o regulaci reklamy), ovšem tato otázka není předmětem řízení, proto jsou úvahy žalobkyně o tom, co by zřejmě všechno měl stát kontrolovat (naprosto iluzorní a nerealistická představa) a nekontroluje to, zcela irelevantní.

IV.

Replika žalobkyně

42. Žalobkyně očekávala, že se žalovaný nevyjádří k její argumentaci, že činnost oční optika nesplňuje znaky zákonné definice „zdravotní služby“, zejména proto, že oční optika je povoleným výkonem živnostenského podnikání ani k argumentaci, že při žádném z vytykávaných jednání se na ní žadatelé neobrátili s žádostí o diagnostiku zdravotního stavu a byli si plně vědomi, že vyhledali poradenství související s činností oční optika, nikoli zdravotní (službu). Žalobkyně také očekávala, že se žalovaný nevyjádří k její argumentaci, že právní úprava obsahové náplně živnosti Oční optika procházela terminologickými a obsahovými změnami a vždy umožňovala zjištění parametrů potřebných ke zhotovení brýlí a měření a vyhodnocení těchto parametrů. Právní úprava nikdy neurčovala seznam přístrojů, které je podnikatel pro výkon živnosti oprávněn používat a tedy ani nezakazovala použití přístroje refraktometru.
43. Žalovaný ve svém vyjádření na straně 6 sám uvádí, že poskytování zdravotních služeb je právem regulovanou podnikatelskou činností a tak jeho názor vylučující možnost konkurenčního boje mezi poskytovateli zdravotních služeb v oboru optometrista a provozovateli živností oční optika je nejen nesprávný, ale i zcela v rozporu s realitou podnikatelského prostředí. To je však vysvětlitelné tím, že žalovaný jako orgán státní správy nutně nemůže mít přehled o realitě konkurenčního boje v podnikatelské činnosti.

Žalovaný také nijak nevysvětluje, proč by zjišťování, měření a vyhodnocování parametrů potřebných pro zhotovení brýlí mělo být zjevně účelovým popisem činností očního optika.

44. Podle očekávání se žalovaný nevyjádřil ani k námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně a žalovaný jí v napadeném rozhodnutí nevytýkají, že by prováděla metrická vyšetření refrakce oka.
45. Argumentaci žalobkyně o tom, že skutková podstata zdravotních služeb je vymezena stejně pro fyzickou osobu, právnickou osobu či podnikající fyzickou osobu (viz § 114 odst. 1 a § 115 odst. 1 zákona o zdravotních službách), žalovaný omlouvá blíže nezdůvodněným a tedy nepřezkoumatelným argumentem autonomie vůle a rozhodování fyzické osoby. Žalovaný sám shodně s žalobními tvrzeními připouští u některých příkladů činností vyjmenovaných mezi zdravotními službami, že je právo nijak nezakazuje ani nepodmiňuje oprávněním k poskytování zdravotních služeb. Tvrzení žalovaného, že stát garantuje kvalitu a bezpečí poskytovaných zdravotních služeb nebo o to přinejmenším usiluje, není žalovaným bohužel nijak zdůvodněno a doloženo a v současné době je v příkrém rozporu s veřejně dostupnými údaji o zdravotním stavu obyvatel. Podle Zprávy o zdravotním stavu obyvatel v ČR, Zhodnocení v roce 2014 (https://is.muni.cz/el/1423/jaro2017/SPR217/um/Zprava_o_zdravi_obyvatele_v_CR.pdf) jsou uváděny např. tyto alarmující údaje: ve srovnání s vyspělými zeměmi EU je úmrtnost na srdečně cévní onemocnění v ČR 2x vyšší, výskyt nových nádorových onemocnění stále stoupá, vysokou dynamiku růstu vykazuje cukrovka, každoročně v ČR přibývá více než 20 tisíc nových onemocnění cukrovkou a 22 tisíc pacientů v důsledku tohoto onemocnění zemře, přibližně dalších 200 tisíc nemocných pacientů cukrovkou není registrováno a o svém onemocnění neví, současně roste počet závažných chronických komplikací základního onemocnění cukrovkou, některým z alergických onemocnění trpí v ČR kolem 30 % dětí, tzn. téměř každé třetí dítě je alergik; astmatem trpí každé desáté dítě starší pěti let věku, navzdory výraznému zlepšení úmrtnostních poměrů v české populaci naděje dožití při narození však dosud nedosahuje průměrné hodnoty ukazatele v EU, celkový průměrný počet let prožitých ve zdraví byl v roce 2010 v ČR 62 roků. Toto číslo je blízké průměru EU 25. Od roku 1962 se však tato hodnota nezvýšila a prodloužování naděje na dožití tedy spočívá ve zvyšování počtu let prožitých v nemoci. Existuje však řada států, kde je situace mnohem příznivější. Ve Švédsku se ve stejné době prodloužila doba prožitá ve zdraví o 9 let a lidé zde prožijí ve zdraví 71 let, což je o 9 roků více, než v ČR, - v roce 1962 byla doba prožitá ve zdraví u českých žen dokonce o 1,4 roku delší než u švédských, v roce 2010 je tomu úplně naopak a podobně jako u mužů je i u českých žen. Prodloužila hlavně doba prožitá v nemoci, se zdravotním omezením. Působení státu a žalovaného v oblasti veřejného zdraví tak bohužel není objektivně možno hodnotit jinak než jako nedostatečné.

V.

Posouzení věci soudem

46. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

47. Žaloba není důvodná.
48. Prvoinstanční orgán žalobkyni postihl za skutky, které ve výroku prvoinstančního rozhodnutí vymezil následujícím způsobem „(...) nabízel jako podnikatel podnikající podle živnostenského zákona o oboru oční optika měření zraku přístrojem refraktometrem, ačkoli taková činnost je poskytováním zdravotnických služeb (...).“
49. Závěr o tom, že žalobkyně prováděla měření zraku, správní orgány opřely o kontrolní protokol, výpověď svědkyně B., a zejména o výpověď zmocněnce žalobkyně, který při ústním jednání konaném dne 20. 7. 2015 uvedl, že měření zraku přístrojem refraktometrem žalobkyně provedla, čímž danou otázku učinil mezi účastníky nespornou.
50. V projednávané věci tak jde v podstatě jen o posouzení, zda skutkový děj popsáný jako „měření zraku přístrojem refraktometrem“ je zdravotnickou službou ve smyslu zákona o zdravotnických službách (jak tvrdí žalovaný), či zda se jedná o výkon živnosti oční optika (argumentace žalobkyně). Odpověď na tuto otázku jednoznačně poskytuje vyhláška č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků (provádějící zákon č. 96/2004 Sb., o nelékařských zdravotnických povoláních), která v § 10 odst. 2 výslovně svěřuje „metrická vyšetření refrakce oka“ a „určování refrakční vady“ do kompetence optometristy, tj. zdravotního pracovníka poskytujícího danou činností zdravotní péči, je přitom zcela evidentní, že popis skutkového děje „měření zraku přístrojem refraktometrem“ pod výše uvedené činnosti optometristy bez jakékoliv pochybnosti či nutnosti dalšího výkladu spadá. V případě výslovného a zcela konkrétního vymezení určité činnosti jako zdravotnické služby pak s ohledem na znění § 3 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona, podle něhož platí „živností dále není v rozsahu zvláštních zákonů činnost fyzických osob nelékařských zdravotních pracovníků při poskytování zdravotnických služeb“ je vyloučeno, aby měření zrakové vady spadalo do náplně živnosti optika (viz příloha č. 2 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností), o kterou se ve své argumentaci opírá žalobkyně, vymezenou jako „měření a vyhodnocení parametrů ke zhotovení optických korekčních zdravotnických prostředků“, neboť se jedná o obecnou definici kompetence optika, z níž je v důsledku shora citovaného zákonného pravidla určitá odborná činnost (měření zraku) vyloučena. Navíc soud zdůrazňuje, že žalobkyně při své polemice vychází ze znění nařízení, které v době spáchání skutku neexistovalo – v rozhodné době byla činnost optika vymezena jako „měření a vyhodnocení parametrů hlavy potřebných ke zhotovení brýlí“.
51. Nepřípadné je tvrzení obsažené v úvodu žalobní argumentace žalobkyně, že „činnost očního optika nesplňuje znaky zákonné definice „zdravotní služby“, zejména proto, že oční optika je povoleným výkonem živnostenského podnikání“, neboť správní orgány žalobkyni nevytýkající samotný výkon živnosti očního optika, ale trestají ji za překročení mezí této živnosti a nezákonné vměšování se do poskytování zdravotnických služeb, jež je vyhrazeno výlučně zdravotnickým pracovníkům (tj. v konkrétním případě optometristovi).
52. Ve zbytku žaloby žalobkyně doslovně převzala do formulace žalobních bodů rozhodovací důvody obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 50/2017 -32, v němž byla řešena otázka, zda homeopatie může být zdravotní službou. Právní věta k předmětnému rozsudku zní: „Homeopatie za splnění zákonných podmínek

může být zdravotní službou. Poskytování tzv. homeopatického poradenství však může být trestáno pokutou jako správní delikt - neoprávněné poskytování zdravotních služeb podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, pouze pokud správní orgány v dostatečném rozsahu zjistí konkrétní skutkové okolnosti případu a pokud půjde o soustavnou a opakovanou činnost. Jednotlivé poskytnutí zdravotní služby samo o sobě tímto deliktem nebude.“ Dané závěry však na projednávanou věc s ohledem na zcela odlišný skutkový a právní základ nijak nedopadají - zatímco Nejvyšší správní soud zkoumal, zda určitá činnost (homeopatie) vůbec může být označena jako zdravotní služba (a za jakých skutkových okolností), v nyní projednávané věci je činnost, za niž byla žalobkyně postižena, výslovně v právních předpisech definována a označena za zdravotní službu. Z právě uvedeného jednoznačně vyplývá, že polemika žalobkyně stran legitimního očekávání a předvídatelnosti sankce včetně obsáhlého popisu činností, které podle názoru žalobkyně rovněž jsou zdravotní službou, je (na rozdíl od věci souzené Nejvyšším správním soudem) bezpředmětná, neboť s ohledem na zcela konkrétní vymezení měření zraku jako zdravotní služby poskytované optometristou muselo být pro žalobkyni zcela jednoznačně předvídatelné, že pokud bude tuto činnost vykonávat bez stanovené kvalifikace, vystaví se možnosti sankce.

53. Ani o naplnění znaku soustavnosti nemůže být v projednávané věci pochyb. Žalobkyně byla postižena za dva skutky, jež od sebe dělilo delší časové období (2 měsíce), měření zraku prováděla různým osobám (svědkyni B. dne 15. 11. 2014 a v rámci provedené kontroly dne 20. 1. 2015) a navíc žalobkyně již v minulosti svým jednáním naplnila znaky totožné skutkové podstaty, za což byla potrestána příkazem č. j. ZDR/1880/12 ze dne 6. 10. 2012. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobkyně, že šlo o jednání „omezené v čase, místě a na konkrétní osobu“. Na nyní projednávanou věc nelze ani nijak vztahovat závěry obsažené ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, když skutkový stav v nyní souzené věci je diametrálně odlišný od izolovaného poskytnutí služby homeopatie, k němuž došlo v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem.
54. Jestliže závěrem žaloby žalobkyně namítá, že správní orgány pochybily, když součástí správního spisu neučinily výsledky jiných provedených kontrol za účelem prokázání ustálené správní praxe při trestání určitého jednání, pak soud tuto námitku neshledal důvodnou a naopak se plně ztotožňuje s postupem správních orgánů. Je třeba si uvědomit, že s ohledem na skutkové okolnosti souzené věci musela být hrozba uložení sankce pro žalobkyni naprosto jasně předvídatelná (viz bod 49 rozsudku), proto odkaz na ustálenou praxi, který Nejvyšší správní soud v citované věci učinil právě z důvodu nepředvídatelnosti sankce odůvodněné specifickými okolnostmi daného případu, je v nyní souzené věci zcela nepřikladný.
55. Lze shrnout, že soud shledal napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí za řádně odůvodněné, když jsou z něho jasně patrné úvahy, které vedly správní orgány k postižení žalobkyně za protiprávní jednání sankcí v dané výši.
56. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

57. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 8. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu